Rönge pannemisfeſt.

„Kule wanna Marri!“ ütles hallipeaga Tomas, „ſured röuged on jubba külla laste kallal! kanna hoolt, et meie lastele ſawad pea röuged pandud!“

„Tühhi keik!“ kostis Marri, „ſedda woib meie wanna kas ka tehha, et ta lapſe nahka katki ſilub, ſuurt kaſſo ſeſt ei olle. Wata, Tulo Jaan laskis omma pojale jubba norelt röuged panna ja nüüd 2 näddala eeſt, olli poiſikenne naabri aeda läinud ja öuna-pu otſaſt üllewelt mahha kukkunud ja ſäre-lund murdnud, mis kaſſo olli temmal nüüd rönge pannemisſeſt?“ Ei — ühtegi!

Poismehhe pea.

„Tulle ſeie pois!“ hüdis üks Sakſama kohtowannem ühhe möda minnia mehhe kohta, „kas ſa woid ühhe mehhe pea otſaſt ärraraiuda?“

„Kui ſe üks poismees on,“ ütles temma, „ſiis kül; on temma agga naeſemees, ſiis ei woi ma ſedda mitte tehha, ſeſt mees on naeſe pea ja ühhe naesterahwa peat ei woiks minna keige mailma warra egga hirmo eeſt, otſaſt ärralüa.“

Üks mees olli raskeste haige ja ſõbber tulli tedda waatma. Haige ſoigus ja kaebas, et keddagi tedda kuulma ei tulle.

„Se on ſulle parras!“ kostis ſõbber, „ſe on ſinno omma ſü! Mikspärraſt olled ſinna ommad wõllad ärramaksnud? Ollekſid ſinna weel wõlgo, nenda, kui minnul, kül ſinnule ſiis järrelkulajaid olleks.“

Noor abbiello mees.

Üks noormees, kes rikkamehhe tütre olli naeſeks wõtnud; agga ei olnud weel kaſa-rahha kätte ſanud, tahtis äia-taati ſega hirmutada, et ta allati temma jure tulli ja omma naeſe peäle ühte ja teiſt kaebtuſt tõstis ja ütles, et temma ühhe willetſa ja tühhiſe naeſe ſanud, kellega temma kogguni ei tahha rahhul olla.

„Olle rahhul, mo poeg“, ütles iſſa, „kui minno tüttar, ehk ſelgeminne, kui ſinno naene ennaſt ei parranda ja ſulle nenda paljo tülli teeb, ſiis ei pea temma minno ſureſt warraſt üks kord ühtegi pärrima, ütle temmale ſedda!“

Seſt tunniſt ſadik ei kaebanud noor mees mitte üks kord omma naeſe ülle, ſeſt ta olleks

Eesti-rahwa mÃ†Â¶nnus Kalender 1866, lk. 32